

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΙΖ
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΝΑ-δύο χρόνια πριν από τον Βαλκανικό πόλεμο, βρέθηκα στο Παρίσι και κάθησα εκεί κάμποσο. Έκει βρήκα μια μικρή δική μας κοινωνία και μάλιστα κοινωνία λογίων, το Μαλακάση, το Σκίπη, τον Άλεξο το Μανρουδή, το Ζαχαρία τον Παπαντωνίου, το μουσικό Μάριο Βάρβογλη, τον Κώστα Ουράνη, τον Μπόγγη και άλλους πολλούς.

Θυμάμαι πως κάναμε αρκετές φορές συντροφιά μαζί και θυμάσαστε τα πρόσωπα και τα πράγματα της Πατρίδας. Από κει πέρα ίσως μπορούσαμε και βλέπουμε καλύτερα πολλά εδώ στραβά και ανάποδα.

Μαζερώμαστε ταχτικά σε δύο καφενεία, στην «Κλοζερι ντε Λιλιά» και στο «Βισέτι», όπου πηγαιναν και πολλοί Γάλλοι λόγιοι και ο Μωρεάς. Όταν πήγα εγώ στο Παρίσι, μόλις είχε πεθάνει.

Ήταν λοιπόν στους άλλους όλους τους Ρωμηούς, που έκαναν ταχτικά παρέα μαζί του, άκομη πρόσφατη ή άναμνησις του και μου μιλούσαν συχνά γ' αυτόν, για τις συνθήσεις του, για το πνεύμα του, για τα ξενύχτια του, γὰ τους στίχους που όλη την ημέρα τους έμπνεόταν μέσα στο καφενεο και στους χρότους των ζαριών του τυβλιού, τους έλεγε και τους ξανάλεγε, τους διώθωνε και τους ξαναδιώθωνε και έπειτα τη νύχτα που περπατούσε στους δρόμους, στεκόταν κάτω από τα φανάρα και τους έγραφε σ' ένα παληόχαρτο, για να μην τους ξεχάσει.

Γόριζε μάλιστα από στόμα σε στόμα μεταξύ των Ρωμηών και ένα διστιχο, που είχε κάνει πρόσξερια μια βραδεία ξεφαντώματος για το Μάριο το Βάρβογλη. "Αν θέλετε, ακούστε το και σεις:
Eprise d'harmonie et dévotte à Chypris
l'âme du pallikare est toute en Varvoglis.

Δηλαδή κατά λέξιν: «Συνελαρμένη από άρμονία και άφοσιωμένη στην Κύπρον, ή ψυχή του παλληκαριού είνε όλη μέσα στο Βάρβογλη».

Μά και οι Γάλλοι οι λόγοι μās έκαναν παρέα με αρκετή ευχαρίστησι, όλοι οι παλιοί φίλοι και σύντροφοι του Μωρεάς, ίσως για να βρούνε σε μās τους πατριώτες του κάτι από τη δική του γοητεία. Και από το στόμα λοιπόν αυτών μαθαίναμε διάφορα ανέκδοτα του ποιητού και διάφορες άκομη κοινοπολιές.

Μέσα σε όλους αυτούς τους Γάλλους λόγιους, νέους και άγνωστους άκομη, ήταν και ο Γκά Σαζλ Κρός, ένας ποιητής που τα ποιήματά του άρεσαν τότε στον κύκλο μας πολύ και που σήμερα είνε πολύ γνωστός. Με όλους δε αυτούς μαζί και όσο ναίαι ήλικιωμένους από τότε, φίλος και θαυμαστής του Μωρεάς και σάν να ποίμε άρχηγός και δάσκαλος όλων αυτών των νέων, ο γνωστός άρκετά από τότε Πώλ Φώρ. Ήταν και αυτός γλεντζές και ξενύχτης σάν το Μωρεάς και πολλές βραδείες μείναμε μαζί ως το πρωί, μεγάλη παρέα από Γάλλους και Έλληνες λόγιους, και αυτός μās μιλούσε διαρκώς για δύο ανθρώπους που θαύμαζε, το Βεργλαίν και το Μωρεάς και μās άπγγιγγελε ποιηματά τους.

Φιλοδοξούσε μάλιστα, όχι να γίνη «Ακαδημαϊκός», μά να πάρη τη θέση του «Πρίγκηπος των Ποιητών, που εξέλεγαν όλοι οι λόγοι και άλλοι καλλιτέχνες με ψηφοφορία. Ή θέσι αυτή δεν ήταν κάτι έπίσημο, κάτι Κρατικό, μά γι' αυτό ίσως είχε περισσότερη αξία. Ο πρίγκηψ των ποιητών, θέσι που είχε ως τότε ο Μωρεάς και άλλοτε, άν δεν κάνω λάθος, ο Βεργλαίν, σύμφωνα με παλιές φιλολογικές παραδόσεις, δεν έπρεπε, ανεξάρτητα από κάθε αξία, να είνε κανένας φουσιωμένος και ποζάτος ποιητής που κατάτι τον κοντυλοφόρο του και συγνάει στα άριστοκρατικά φιλολογικά σαλόνια της μόδας, ή ζει σάν έρημιτης παραδομένος στην έμπνευσι του. Έπρεπε να είνε το χαϊδεμένο παιδί του Καρτέ Λατέν, του Μονπαρνάς και της Μονμάρτης, ο ποιητής που κάνει παρέα με τους νέους και ξενυχτάει γλεντώντας μαζί τους και που περνάει τις ώρες του στο φιλολογικό καφενεο άπαγγέλλοντας τους καινούργιους στίχους του σ' όλη την παρέα, μέσα στους καπνούς των τσιγάρων και στο κέφι που δίνουν μερικά ποτήρια αφέντ. Ο Πώλ Φώρ είχε όλα αυτά τα προσόντα, ήταν ο έκλεκτός των Μπόσμ και ξεχοριστά από αυτό, ήταν και ένας έκλεκτός και έμπνευσμένος ποιητής.

Θυμάμαι άρκετά ζωηρά την ημέρα της έκλογής του. Ήταν στην

«Κλοζερι ντε Λιλιά» και νευρικός περίμενε το αποτέλεσμα. Οι φίλοι όλοι ήταν στον τόπο της ψηφοφορίας, που δά γινόταν στα γραφεία μιας μεγάλης Παρισινής εφημερίδας. Μάλιστα μια στιγμή με πλησίασε και με ρώτησε και μένα άν τυχόν είδα κανένα από την παρέα και άν έμαθα τίποτα. Του είπα κάτι που ήξερα, το νέο της τελευταίας ώρας. Απάνω στην ψηφοφορία προέβλεπε κάποιο ζήτημα, άν είχαν δικαίωμα οι ξένοι λογοτέχνες και καλλιτέχνες να ψηφίσουν. Ενδιαφερόμαστε μάλιστα για δύο δικούς μας που βρισκόγονταν στον τόπο της ψηφοφορίας. Το Σκίπη και το Βάρβογλη. Το ζήτημα έπειτα λύθηκε μ' έναν τρόπο πολιτικώτατο. Οι ψηφοί των ξένων δε δά λογαριαζόντουσαν για να σχηματισθή ή πλειοψηφία, μά δά τους μετρούσαν μαζί με τους άλλους, για να φανή ο αριθμός των ψήφων που πήρε κάθε υποψήφιος. Δηλαδή, άν ποίμε πως συνέβαινε ή στανία περίπτωση μόνο με τους ψήφους των Γάλλων ο Πώλ Φώρ να ίστερη από τον άλλο συνυποψήφιο έναν μονάχα ψήφο, ο Σκίπη και ο Βάρβογλης δεν μπορούσαν να λογαριαστούνε και να τον κάνουν Πρίγκηπα. Έάν όμως, όπως και συνέβη, μόνο με τους ψήφους τους Γάλλους ο Πώλ Φώρ περνούσε τον άλλο, θα του λογαριάζαν ή στανία τους άλλους ψήφους που πήρε και τους ψήφους των Ρωμηών και των Σερβων και των Ρουμάνων και όλων των άλλων ξένων καλλιτεχνών που βρισκόγονταν εκεί και ήθελαν να τον ψηφίσουν.

Ενώ λοιπόν κουβεντιάζαμε όλες αυτές τις λεπτομέρειες με τον Πώλ Φώρ, έξαφνα σταματάει ένα αυτοκίνητο. Μέσα ήταν ο πιο σκεδεδεμένος μαζί του. Κατεβαίνουν γρήγορα, τον αγκαλιάζουν και τον φιλάνε. Είχε πάρει την έκλογη με μεγάλη πλειοψηφία.

Υστερα από λίγες μέρες, γιορτάστηκε το γεγονός μ' ένα τραπέζι, όπου μάλιστα έκανε και πρόσοι, αντιπροσωπεύοντας εμάς τους Έλληνες, ο Σκίπη.

Την άλλη μέρα δά τα βιβλιοπωλεία είχαν στη μύστρα τους τις πενηντικές συλλογές του Πώλ Φώρ και άρχισε μια τεραστία κατατάλωσης των βιβλίων του.

Να τί σημασία έχει εκεί μια τέτοια άναγνώρισις. Έδώ, δ.τι και άν γίνη, το κούνδ άδιαφορεί.

Τώρα που έχω στο νου μου τον Πώλ Φώρ, θυμήθηκα και ένα χαρακτηρισμένο ανέκδοτό του με μια δική μας λογία κυρία.

Μόλις τον γνώρισε, άρχισε να του έπανη ένα ποιήμα του που είχε μεγάλη, έτσι να ποίμε, λαϊκή έπιτυχία. Ήταν, άν θυμάμαι τώρα καλά, για κάποιο άγνό και όρατο κορίτσι που δεν πρόφτασε να ζήση και που χωρίς να δοκιμάση τις χροές και τις γλώσσες του κόσμου, την κατεβάζουν στον τάφο. Το ποιήμα βέβαια δεν ήταν άρχιμο, μά ο Πώλ Φώρ έχει και καλύτερα. Αυτό ίσως είνε πιο τυχερό για τον κοσμάκη. Το ίδιο όμως κορίτσι δε συμβάίνει και σ' όλους σχεδόν τους ποιητές και συγγραφείς; Έκείνα που έχουν λαϊκή έπιτυχία, δεν είνε και τα καλύτερά τους. Το κλασσικότερο όμως παράδειγμα σ' αυτή την περίπτωση είνε δ.τι συνέβαινε με τον ποιητή Σουλδ-Πρνντώμ και το γνωστό ποιήμα του «Το ραγιαμένο βάσο». Άμα έγραφε κανένα καινούργιο ποιήμα, όλοι, γνωστοί και άγνωστοι, τον σταματούσαν και του έλεγαν:

— Όραίο είνε το καινούργιο σου ποιήμα, Δάσκαλε, μά βέβαια δεν είνε σάν «Το ραγιαμένο βάσο».

Ο ποιητής άρχισε να νευριάζει και «Το ραγιαμένο βάσο» είχε κατανήσει ο εφιάλτης της ζωής του, τόσο πολύ που καταρίστανε και αναθεμάτιζε την ώρα που του ήθε ή έμπνευσις να το γράψη. Ένα αισθηματολογικό και λαϊκής έντιπώσεως ποιήμα άπειλούσε όλη την άλλη φιλολογική του έγγραφία.

Αυτό το ανέκδοτο του Σουλδ-Πρνντώμ ήταν πολύ γνωστό στην Γαλλοελληνική φιλολογική παρέα του Παρισιού. Το διηγούντο συχνά οι Γάλλοι λόγοι και τότε έσπευδε ο Πώλ Φώρ να προσθέσει πως το ίδιο άπάνω-κάτω συμβάίνει και σ' αυτόν με το ποιήμα του της «Πεθαμένης Κόρης». Φαντάζεστε λοιπόν τί γέλια κάναμε όλοι μας, όταν ήθε μια μέρα στον κύκλο μας και ή λογία αυτή κυρία και μόλις γνώρισε τον Πώλ Φώρ άρχισε να του μιλάει για το ποιήμα του αυτό.

Μά τα γέλια έφτασαν στο κατακόρυφο με την άπάντησι του Πώλ Φώρ. Της λέει:

— Κυρία μου, κάνετε λάθος, δεν το έγραφα εγώ αυτό το ποιήμα. Ή κυρία άρχισε να τα χάνη και του λέει γεματή έκπληξι:

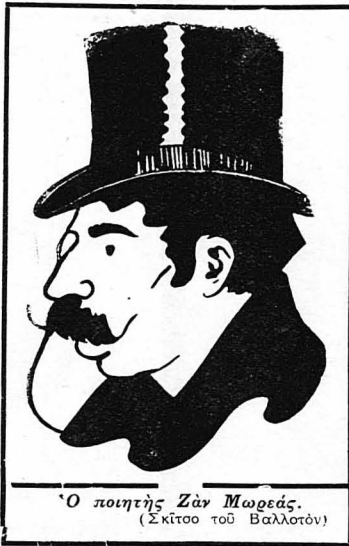
— Τότε ποιός το έγραψε;

— Μά, νομίζω, ο Σουλδ-Πρνντώμ!

Παρότις είνε το άραουτήριον! Ή κυρία βέβαια δεν μπορούσε ποτέ να καταλάβη γιατί δεν μπορούσαμε να κρατήσουμε τα γέλια μας. Χρειάστηκε λοιπόν άμέσως να της εξηγήσουμε τί άκριβώς συνέβαινε.

Έπειτα μās ελε ο Πώλ Φώρ πως το ίδιο συνέβαινε και στο Βεργλαίν με το γνωστό ποιήμα του «Τά βιολιά του φθινόπωρου».

Στά φιλολογικά δε καφενεία είχε έντελως καταργηθεί κάθε άστυχη άστυχη έθιμοτυπία. Έκει σύχναζαν ή νόμιμες γυναίκες των λογοτεχνών, μά σύχναζαν και κυρίες της έλαφροάς φιλολογίας, που ή-

Ο ποιητής Ζάν Μωρεάς.
(Σκίτσου του Βαλλοτόν)

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΘΕΙΜΑ

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Οι άρχαιοι Έλληνες συνήθιζαν να κλαίει ως επί το πλείστον τους νεκρούς των και όχι να τους θάβουν, όπως γίνεται σήμερα. Ή καθίσις των νεκρών συνοδευόταν από τὰ μοιρολόγια των «Θρηνησδών», οι οποίοι είχαν ετάγγελλα να κλαίιν τους πεθαμένους και έπληρώνοντο η' αυτό, όπως συμβαίνει και με τις δικές μας μοιρολογήστρες.

Οι Πέρσαι συνήθιζαν από αρχαιότατων χρόνων να δάβουν τους νεκρούς των, ενώ οι Σκύθαι τους... έτρωγαν! Οι Ένδοι τους έκλειναν βαλσαμομένους μέσα σε κιβώτια, οι δέ Ασσύριοι τους έθαλάμωναν και τους κρατούσαν στα σπίτια τους, για να τους επιδεικνύουν κατά τις μέρες των εορτών. Στην περίπτωση αυτή τους έστηναν όρθιους μπρός στο τραπέζι, κοντά στους προσκαλεσμένους. Επίσης τους χρησιμοποιούσαν συχνά ως... ενέχυρα κατά τη σίναψη δανείων.

Οι Ένδοι, όπως και μερικά άλλα ημίαιγα έθνη, διατηρούν ακόμα τη συνήθεια να... χορεύουν στις κηδείες και να τραγουδούν, σαν να πρόκειται για γάμο ή για καιμιά μεγάλη χαρά.

Μερικοί λαοί της Ανατολής συνήθιζαν να συνοδεύουν ξέπλοοι τις κηδείες. Έβαζαν μάλλινα στα ρουθούνια των άλλων ειδική σκόνη για να τὰ κάνουν να διακρίβουν και να φαίνονται ότι πένθουν κι' αυτά.

Στην Ιταλία παλαιότερα, το χρώμα του πένθους για μὲν τους άνδρες ήταν το σταχτί, για τις γυναίκες δὲ το λευκό. Επίσης το έπισημο χρώμα του πένθους στην Κίνα είνε το λευκό και στην Αραβία το λευκόφαιο.

Από τα χρώματα που χρησιμοποιούνται πρὸς ένδειξιν πένθους, το λευκό συμβολίζει την καθαρότητα, το γαλάζιο τὸν πόνο, όπου πετούν ή φρεγές των νεκρών, το κόκκινο τὰ μαρμαρένια και νεκρά φύλλα, το λευκόφαιο τὸ χρώμα της γῆς και το μαύρο τὸ αιώσιο σκοτάδι του Άδη.

Στην Αγγλία, κατά πανάρχαιο έθνος, ο βασιλεύς, όταν πενθίει, δὲν φορεί ποτέ μαύρη, αλλά σταχτιά στολή. Στη Γαλλία, μέχρι του Καρόλου Η', έπισημη στολή των βασιλέων για τὸ πένθος ήταν ή λευκή.

Ο αυτοκράτορ Λεοπόλδος, οσάκις είχε πένθος, άφινε τὰ γένεια του να μεγαλώνουν, και δὲν τὰ έκοβε, ακολουθώντας σ' αυτό τὸ παράδειγμα των παλαιών Έβραίων.

Η χήρες βασιλισσες της Γαλλίας ήταν υποχρεωμένες να φορούν πάντα πένθιμη στολή και να έχουν στα παράθυρά τους μαύρα παρατετάματα, μέχρι της ήμέρας του θανάτου των.

Οι μόνοι που έχουν δικαίωμα να μὴν πενθηγοϋν ποτέ στη ζωή τους, είνε οι άδελφοί, οι ξεάδελφοι και οι άνεμοι του Πάπα της Ρώμης.

Υπήρχε τέλος κατά την αρχαιότητα μια χώρα στα βάθη της Ασίας, της οποίας οι κάτοικοι, οσάκις έχαναν κανένα συγγενή τους, φορούσαν γυναικεία ρούχα. Αυτό τὸ έκαναν για να τους πιάσουν τὰ γέλια για τὴ μεταμόρφωσή τους κι' έτσι να ξεχνούνε τὴ θλίψη τους.

σαν περαστικές φιλενάδες άλλων ανθρώπων των γραμμάτων. Λοιπὸν έχει έβλεπες τὴν κόμησα Χ... γυναίκα του συγγραφέως Δ... να μιλά με οικειότητα με τὴ Λουλουί, τὴ φιλενάδα του ποιητοῦ Φ... Για εκείνη τὴν έποχή, και μάλιστα στην αστικώτατη Γαλλία, που κρατάει όλες τις παλιές πατριαρχικές παραδόσεις και συνήθειες, τὸ πράγμα ήταν αρκετὰ σοβαρό. Μά μέσα σ' ένα τέτοιο κέντρο, ή καλύτερη λέει ελευθερία όλα τὰ ισοπέδωνε.

Εκεί σύγγαζε και ένας άνθρωπος των γραμμάτων και συνεργάτης του περιοδικού «Ερμής της Γαλλίας», μεσόκοπος με όλοσφρα μάλλι και πολὺ γλυκὸς και συμπαιθητικός. Μαζὺ του πάντα μια πολὺ χαριτωμένη νέα και συνεργάτης του στα έργα του. Ήσαν άχώριστοι φίλοι, με τὴν κυρία και πὸ τίμια σημασία της λέξεως. Από περιέργεια μάλιστα, οι καλοθελητές τους είχαν παρακολουθήσει και είδαν, έπείσθηκαν, πὸς δὲν υπάρχει τίποτα ένοχο μεταξύ τους.

Μία μέρα, μια πολὺ ξυπνη γυναίκα ένός γνωστοῦ συγγραφέως, μου λέει, δείχνοντάς μου αυτό τὸ παράδοξο ζευγάρι που είχε άποσπείθει σὲ μια γωνία του κερφενίου, είχε βγάλει κάτι χειρογράφα και ένα χαρτοφύλακα και συνεργαζότανε εκεί, πράγμα πολὺ συνηθισμένο στο Παρίσι, όπου πολλοί λόγιοι εργάζονται μέσα στο θόρυβο του κερφενίου, όπως πάντα έκανε και ο Μωρεάς:

— Δὲ μου λέτε, πὸς τὸ βρίζετε αυτό έσεις ο Μωρεμβανός, αὐτοί οι δυὸ να είνε πάντα άχώριστοι από τὸ πρωί ως τὸ βράδυ μαζί, να είνε αυτός χαριτωμένος και αὐτὴ όραία και όμοια να μὴ έχουν καμιά μαζί ερωτική σχέση;

— Πὸς βλέπετε να τὸ βρίζω; Είνε βέβαια λίγο άφύσικο.

— Μόνο άφύσικο; Είνε, κύριέ μου, άνήθικο, τρομερὰ άνήθικο μου λέει με άγανάκτηση ή ξευπνη κυρία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ ΙΗ' μέρος.

ΞΕΝΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

(Του REGALDI)

Παραλογία είνε τ' ουρανοῦ ή Ποίησι και πέφτει μέσα στα στήθη του θνητοῦ και τὰ καταδαμάζει. Κι' εγὼ τὸ ξεφο καθάρα, σὺ φὸς μέσ' στον καθρέφτη, τόσο αὐτὴ ή λαβρα ή φίλιξη με λιώνει, με παράζει. Μέσα στους τόσους της ψυχῆς αναβρασμούς εκείνους φαίνεται καλύτε σ' ἐμὲ πλάσμα οὐράνιας φύσης —Ψάξε, να λένη, φλογερά, ποίημα τους κινδύνους, μέσα στη φλόγα του Θεοῦ κι' ἐσὺ θὰ ξεφυγήσης!»

Ὁ θαλασσοτὸ μαρτύριο, ὃ ὄρα εὐλογημένη, τότε που σβίνει ὃ Ποιητὴς σ' άρμονική γαλήνη, ή διαλεκτὴ του συντροφιά σ' αὐτὸν ὅπου πεθαίνει μ' ένα τραγούδι άθάνατο γλυκερὰ βοήθεια ἄς δίνει. Και στὰ κινήλια άγάμεο μικρούλας έκκλησίας τις δάφνες και τὴ λύρα του να παρατίθῃ ἄς πείει, όταν φυσάει ὃ ξέφρεος της ξάστερης νυχτιάς μελωδικὸ παράπονο σ' εκείνης να ξυπνήη.

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

(Του FELIGAJA)

Όταν τὴ μάνα που γλυκὰ τὰ τέκνα τ' ἀνορά της, ζητάει μ' άγάπη καρδιάκι να στέχονται μπροστά της και ποὸ φιλεί στο μέτωπο και ποὸ σφραγισμαλάει, ποὸ στα ποδάκια της και ποὸ στα γάνατα βαστάζει. Κι' ἐνὸ ὄθην ὄρη, στη θοριά του καθενὸς γνωρίζει τὸ τί έχει μέσα στην καρδιά, τί ὃ νοῦς του λαχταρίζει, τὸ ένα θορεί, στ' ἄλλο μιλεί, σ' ἐκεῖο χαμογέλαει και θυμομένη ή ταπεινὴ δια θυμια τ' ἀγατάει.

Έτσι κι' ή πρόνοια του Θεοῦ ἀπ' τ' ουρανοῦ τὴ τρεπὴ τὸν έναν τὸν λαρηγορεί, στον ἄλλοτε προβλέπει και σ' ὅλους δίνει προσοχή, σ' ὅλους βοήθεια δίνει.

Κι' ἂν χάρι καλύτε άρνηθῆι κι' ἂν πρὸς ἐμὰς δὲν ἤ άρνείται μόνο με σκοπὸ τὴ δέσει να θυμίζει ή πὸς άρνείται φαίνεται κι' άρνούμενη χαρίζει.

ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

(Του FELIGAJA)

Ὁ Ιταλία μου ὀμορφη και λαμπροκαυμένη, στο μέτωπο ζωγραφιστὸ κρατείς τὸ μαύρο ροζικό που σ' έχει σφραγισμένη.

Νάζεις λιγότερη ὀμορφιά ή δύναμι ἄλλη τόση, ὃ εχθρός σου να μὴ σε ποθί και νάχη φόβο στην ψυχή σε σένα να σιμάσει.

Τότε στρατοὶ δὲν θάρζονταν από τις Άλπεις κάτου μήτε θαρζόντανε πολλά στον Πάδο Βόδια γαλλικά να πίνουν τὰ νερά του.

Μήτε θὰ σ' έβλεπα χωρίς τὸ ξεφος σου ζωσμένη με ξεγά χέρια να χτυπάς, για νάσαι δούλα ἄπου κι' ἂν πιάς, νικητρα ή νικημένη.

Μεταφράσεις ΕΛΙΣ. ΜΑΡΤΙΝΕΚΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΛΙΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ

Ὁ Έρρίκος Πουανκαρέ, ὃ μέγας μαθηματικός, ήταν διάσημος για τις άπροσεξίες και τις γκάφες του ἐξ ατίας της αηρημάδας του.

Μία μέρα περνούσε από τὴν ὁδὸν Βοναπάρτου, έχοντας στο νου του διάφορα προβλήματα. Οι άρρητοι χόρευαν μέσα στο μυαλό του, ὄστε ζαλιστηκε και στάθηκε με σιτημή, μπροστά σ' ένα μικρὸ κατάστημα πανεριῶν.

Όταν συνήλθε κάπως και τράβηξε πάλι τὸν δρόμο του, πήρε μαζί του κι' ένα ὄρατο πανέρι, με τὸ ὅποιο έπαίξαν μηχανικὸς τὸ δάχτυλό του, τὴν ὄρα που έστειλε ζαλισμένος μπροστά στο μικρὸ κατάστημα.

Μόνο όταν έφτασε στο σπίτι του, ὃ μέγας μαθηματικός άντελήθηθι ὅτι κρατούσε ένα πανέρι κι' άπόρησε κι' αυτός πὸς βοήθηκε αὐτὸ τὸ πράγμα στα χέρια του. Τέλος θυμήθηκε ὅτι τὸ είχε πάρει, σαν ένας κλέφτης, από τὸ μικρὸ κατάστημα της ὁδοῦ Βοναπάρτου πάνω στην άφηρημάδα του και τὸ ξανάστειλε πίσω.

